

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μεσονύκτιον ἐκτύπα, καὶ εἰς ὕψος κορυφῆς,
ὥς χωνεύουσα θυέλλας,
ἡ σκιά τοῦ Καραίσκου ἐκαθέσθη κατηφῆς
μ' ἀστραπὰς καὶ μὲ νεφέλας.

Τὴν Ἑλλάδα της ἡσπίασθη ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
μὲ θρηνώδη ἀσπασμὸν,
καὶ ἐστέναξε βαρέως, ὥς ἡ Αἴτνα εἰς ἡμέρας
ὑπογείων της σπασμῶν.

«Δὲν σ' ἀναγνωρίζω, εἶπε, γῇ νεκρὰ καὶ τέφρα κρύα.
Σὺ ἡ γῇ δὲν εἶς' ἐκείνη
ἦν ἐθέρμαινον μ' ἐν βλέμμα, ὅταν ἡ ἐλευθερία
μὲ τὴν λόγχην της σ' ἐκίνει.

«Ὅταν ἔλαμπε τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρά μου γυμνὸν,
ὥς μετέωρον πολέμων,
ἔπιπτε κατὰ φάραγγων, κατὰ βράχων καὶ κρημνῶν
τῶν τυράννων ὄχλος τρέμων·

»κ' ἐκχοκίνιζον τὴν γῆν μας θύματα, βαρβαρικαὶ
μυριάδων ἐκατόμβαι,
κ' εἰς τὰ νέφη μας ἐπέτων ναυαρχίδες τουρκικαὶ,
ὥς γιγαντιαῖαι βόμβαι.

»Ποῦ αἰ δάφναι τῶν νικῶν σου; ποῦ οἱ γίγαντες οἱ πρῶτοι
 'ποῦ ὠδήγησα πολλάκις;
 ποῦ τῶν εὐκλεῶν μαχῶν των οἱ παιᾶνες καὶ οἱ κρότοι
 ἀπὸ Κρήτης μέχρι Θράκης;

—

»Νῦξ ἐκάλυψε τὴν Ὅσσαν, τοῦ Ὀλύμπου τὰς κοιλάδας,
 καὶ τὸ Σούλι, φλόγα πρῶην,
 κ' ἤσυχα βοσκούσας βλέπω Ὀθωμανικὰς φοράδας
 εἰς τῆς Ὀθρυος τὴν χλόην.

—

»Μὴ γογγύζης, φίλη σπάθη, τῆς χειρός μου ὀρφανή,
 καὶ τὸ παρελθὸν λησμόνει.
 Κεραυνὸς ἐλευθερίας εἶχες ἄλλοτε φανῇ·
 τώρα εἶσαι σκιά μόνη.

—

»Διατί περὶ τὸν θρόνον ξένων ὄμιλος πυγμαῖος
 τὰ θεμέλιά του σείει,
 καὶ δεσμοὺς τοὺς ἀναμέσον τοῦ λαοῦ καὶ βασιλέως
 χαιρεκάκως διαλύει;

—

»Πῶς δὲν βλέπω ἡθροισμένους νομοθέτας εἰς τὸν θρόνον
 τοῦ βουλευτικοῦ ναοῦ;
 Τίς τολμᾷ νὰ θέσῃ νόμους εἰς τὸν τόπον τῶν Σολῶνων,
 ἐκτὸς μόνου τοῦ λαοῦ;

—

»ὦ Ἑλλάς! σὲ εἶχ' ἀφήσει κραταιὰν, καὶ τώρα τρέμεις·
 ἔνδοξον,—σὲ ταπεινοῦν.
 Οἱ λαοὶ σ' ἠγάπων ὅταν ἐλευθέρᾳ ἐπολέμεις,
 δούλην σὲ περιφρονοῦν.

—

» Ἄν πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν σου πᾶσα αἵματος σταγὼν
τὴν ἐπότισεν ἀφόρως,
οὐδ' ἐγέννησε τὴν δόξαν ὁ γενναῖός σου ἀγὼν,
γλυκὺ ἄνθος πικρὸς σπόρος,

—

» ἂν λαμπρὰ ἐλευθερία σ' ἐπεσκέφθη ἐφημέρως
καὶ ἀπέπτ' εἰς οὐρανὸν,
ἂν ἐσβέσθης ὡς ἡ λάμψις τοῦ παροδικοῦ ἀστέρος,
ὅπου σβύν' εἰς τὸ κενόν,

—

» τότε, τότε θενὰ φύγω εἰς τοῦ ἄδου τὴν σκοτίαν,
τὴν οὐράνιον μονήν,
καὶ θὰ καταρῶμαι τότε τὴν ἐμὴν ἀθανασίαν
ὡς ἀθάνατον ποινήν.»

—

Ταῦτα εἶπεν, εἰς σκοτίαν ἔτοιμος νὰ βυθισθῇ
καταχθόνιον βαράθρων,
ὅτ' ἐξαίφνης πρὸς Ἀθήνας στραφεῖς, εἶδε νὰ σεισθῇ
τὴν Ἀκρόπολιν ἐκ βάθρων.

—

Κ' ἤκουσε βοὴν ἀγρίαν, ὡς ἀσθμαίνοντος πελάγους
ὑπὸ βίαν τρικυμίας,
καὶ διέκρινε μυρίους ποδῶν σπεύδοντας πατάγους,
καὶ κραυγὰς ἐλευθερίας.

—

Κ' αἰωρήθ' εἰς τοὺς ἀέρας ἕως τ' οὐρανοῦ τὴν μέσσην,
εἰς νεφέλας σκοτεινάς,
κ' εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν πέτραν ὀρθὸς ἔστη, εἰς τὴν θέσιν
τῆς Προμάχου Ἀθηναῖς.

—

Κ' ἐκ τῶν ἀνοιχθέντων τάφων αἱ σκιαὶ τῶν προπατόρων
ἐξελθοῦσαι καὶ αὐταὶ
περίσταντο ἐκθάμβως, τῆς σκηνῆς τῶν ἀνακτόρων
εὐλογοῦντες θεαταί.

—

Στέψατε μέ δάφνης κλάδον τοὺς κροτάφους τῶν υἱῶν σας,
ἱεροὶ Ἑλλανοδίχαι!
Εἴν' ἀντάξιαι, ἰδέτε, τῶν αἵματηρῶν νικῶν σας
αἱ ἀναίμακτοὶ των νίκαι.

—

Ἄφ' οὗ ἔπιεν ὁ Ἕλλην προπετεῖς περιφρονήσεις
κ' ἐξυβρίσεις τῶν λαῶν,
λέων κοιμηθεὶς, ἀνέστη, λοξὸν εἶδε μετὰ λύσσης
καὶ ἠπείλησε βοῶν.

—

Μυριάδες ὡς εἷς μόνος ἐκινήθησαν, κ' εὐχὴ
ὅλους μία τοὺς ἐκίνει,
καὶ ἀνδρείαν ἐμφυσῶσα ὑπεράνω των ψυχῇ
περίπτατο πυρίνη.

—

Ἄλλ' ὡς ναῦς πυρφόρος, ἥτις κινουμέν' ὑπὸ φλογῶν
διασχίζει τὰ πελάγη,
πρὸς τὸ ἱερόν των τέρμα ὁ θυμὸς των ὀδηγῶν
φλογερός δὲν ἐξερράγη.

—

Δὲν ἐμόλυνε τὸν πέπλον τῆς ἀγνῆς ἐλευθερίας
ἡ κραιπάλη τῶν τριόδων,
οὐδ' ἐβάφη μ' ἐμφυλίου πάλης αἵματοχυσίας
τὸ παρθενικόν της ῥόδον.

—

Συνεχώνευσε τὰ μίσση εἰς δεσμὸν ἡγιασμένον
κοινωνία ἰδεῶν,
κ' ἡ αὐγὴ διαγελῶσα εἶδεν Ἴριν ἡνωμένων
ἀντιπάλων σημαιῶν.

—

Σάλπιγγας φαιδρὰς ἀκούω, κροῦσιν εὐρυθμον τυμπάνων,
κ' εὐφημίας ἤχηράς·
καὶ στρατὸν καὶ πλῆθος ψάλλον μετ' ᾠσμάτων καὶ παιάνων
εὐαγγέλια χαρᾶς.

—

Ἡ Ἑλλὰς πανηγυρίζει, ὅτι μέγα κατορθοῦται
ἐθνικὸν συμβεβηκός·
μεταξὺ λαοῦ καὶ θρόνου σήμερον δεσμός κυροῦται
ἄλυτος καὶ μυστικός.

—

Χαῖρε θεριστὰ τροπαίων, μυριόδοξε στρατὲ,
καὶ λαὸ τῆς πρωτεύουσας,
Χαῖρ'! εὐγενεστέρας δάφνας δὲν ἐκέρδισας ποτὲ
εἰς πολεμικὰς συγκρούσεις.

—

Χαῖρε ἄναξ! βασιλεύεις ἀπὸ τοῦδε τῶν Ἑλλήνων,
ἀνδρῶν ἄρχεις ἐλευθέρων·
στήνεις ἄσειστον τὸν θρόνον, τὰ θεμέλιά του στήνων
εἰς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

—

Τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους ἔμβλημα κ' ἐγγυητῆς
ἱερὸς καὶ ὑπερέχων,
ἀλληλόμαχα στοιχεῖα καὶ δυνάμεις θὰ κρατῆς,
συνδυάζων καὶ συνέχων.

—

Περὶ σὲ κλητοὶ ἐργάται τῆς ὀρθῆς ἐλευθερίας,
τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἴσου,
κ' ὑπὸ σὲ ἀκολουθοῦντες τοῦ λαοῦ τὰς παλιρροίας
οἱ ὑπεύθυν' ὑπουργοί σου.

—

Ὑπ' ἀνέφελον ὁ Ἕλλην ἀναπνέων οὐρανὸν
κ' ὑπ' αἰθρίαν ἀτμοσφαῖραν,
τοῦ ἀνυποδούλου πόντου ἀνυπόδουλον πτηνὸν,
ψυχὴν τρέφει ἐλευθέραν.

—

Τῷ λαλοῦν ἐλευθερίαν τῶν προγόνων του οἱ τάφοι,
τὰ λαμπρὰ ἐρείπιά των,
κ' εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἡ ἀγάπη ἐνεγράφη
παλαιῶν πολιτευμάτων.

—

Τῆς ὁδοῦ ὅπου ἡ θεία τῇ διέγραψε βουλὴ
ἡ Ἑλλὰς ἀπεπλανήθη,
κ' ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴν βίβλον νὰ τὴν σθέσῃ ἀπειλεῖ
τῶν διπλωματῶν ἡ λήθη.

—

Ὁ Σατράπης τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ Σύροι ἀποστάται
τὰς βουλὰς των ἀσχολοῦν,
κ' εἰς τοῦ κόσμου των τὴν πλάσιν ἡ Ἑλλὰς οὐδὲ τιμᾶται
ὥς στοιχεῖον συντελοῦν.

—

ἡ Ἑλλὰς, ὅπου τὸ πνεῦμα ἐπιζῶν τῶν Περικλέων
εἰς τοὺς τάφους ἐπιπνέει,
ὅπου τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων
ἀνενέωσαν οἱ νέοι.

—

Ἡ Ἑλλάς, εἰς δύο κόσμων τὰ μεθόρια κειμένη
τοῦ πολιτισμοῦ ἐστία,
τροφὸς γραία τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς γάλα περιμένει
ἀληθείας ἡ Ἀσία.

—
Ἄλλ' ἡ ὥρα τῆς ἐπέστη. Σύνθημα νυχτερινὸν
εἰς ἀνατολὴν ἐδόθη,
καὶ ἐδέχθησαν τὸν μέγαν ἀγγελθέντα οἰωνὸν
τῶν λαῶν οἱ θερμοὶ πόθοι.

—
Ἔρχονται νὰ ποτισθῶσιν εἰς τὰ φωτεινά τῆς ρεῖθρα
οἱ λαοὶ ἐλευθερίαν,
καὶ βαπτίζει ἔθνη δοῦλα ἡ μεγάλη κολυμβήθρα
εἰς τὴν παλιγγενεσίαν.

—
Ὅθων! Εἰς τοὺς νόμους θέτων συνταγματικὴν κρηπίδα
ἐκρηπιδώσας τὸν θρόνον,
κ' εἰς τὴν πρώτην ἡξιώθης ν' ἀναβιβασθῆς βαθμίδα
μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων.

—
Τοῦ συντάγματός μας τώρα ὁ ἀστὴρ ὁ ἀνατείλας
εἶναι πρόδρομος, ἀγγέλλων
τὸ ἀνοῖγον μετὰ δόξης τῆς Ἀνατολῆς τὰς πύλας
ἡλιόφωτόν μας μέλλον.

—
Αἱ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐπανέρχονται ἡμέραι.
Ὡς μετέωρον ἀκτίνων
ἀνεγείρεται ὁ θρόνος, καὶ τὰ πλήθη ψάλλουν· «Χαῖρε,
ὦ μονάρχᾳ τῶν Ἑλλήνων.»

